

Slik tok Putin Krim

Aftensposten

SØNDAG 9. mars 2014
Uke 10 • Nr. 67 • 154. årgang • Kr 30
○○○

Søndag

NYHETER • DEL 1 • SIDE 4-5

**I 8. mars-
tog for
første
gang på
30 år**

Reservationsmøtstandere fylte Oslo sentrum i går. Linn Krogtuft-Jensen (35), hennes mor Trinelise Strætkvern (60) og barna Alva og Ana deltok sammen med ca 15.000 andre.

VERDEN • DEL 1 • SIDE 10-11

Slik kuppet pro-russiske krefter Krims parlament

Her skal parlamentsmedlem Nikolaj Sumulidi (bildet) ifølge protokollen ha sparket Krims regjering og krevd folkeavstemning om russisk tilknytning. Men han var aldri der.

Russiske kosakker bevokter nå den regionale parlamentsbygningen i Simferopol på Krim. FOTO: JAN T. ESPEDAL

INNSIKT • DEL 1 • SIDE 14-15

Flyktninger drepes inne på FN-base

Konflikten i Sør-Sudan har ført til at 80.000 mennesker har søkt tilflukt inne på FNs baser. Men også inne på basene slåss grupper mot hverandre forteller norsk offiser.

JOBB • SIDE 2-3

Billig teknologi endrer skolen

Denne legoroboten får være med i naturfagtimene på Kastellet skole.

VERDEN • DEL 1 • SIDE 12

Stjålne pass skaper terrrorspekulasjon

To av passasjerene som var ombord i flyet som forsvant på vei til Beijing, hadde falske papirer. Det har ført til at terrorisme er blitt lansert som én av flere teorier.

Metoderapport til SKUP 2014

Av Per Kristian Aale, Journalist i Aftenposten

Kontakt: pka@ap.no - 9916 5264
Aftenposten, Akersgata 55, 0180 OSLO.

Hva: Reportasjen "Ifølge referatet stemte han prorussisk i Krims parlament. Men han var ikke til stede".

Publisert: Aftenposten 9. mars 2014 og på www.aftenposten.no samme dag.

Bakgrunn

21. november 2013 nekter Ukrainas president Viktor Janukovitsj å undertegne en omfattende samarbeidsavtale med EU. Det fører til store demonstrasjoner i Kiev. Etter noen dager strømmer flere hundre tusen mennesker ut i gatene. I andre halvdel av februar dreper skarpskyttere fra de ukrainske sikkerhetsstyrkene minst 88 personer i løpet av 48 timer. Like etter flykter Janukovitsj fra Kiev, og dagen etter avsetter nasjonalforsamlingen ham.

27. februar 2014 dukker tusenvis av tungt bevæpnede soldater opp på den ukrainske halvøya Krim. De omringer Krims regionalforsamling i Simferopol, og det lokale parlamentet avsetter Krims regjering, de velger Sergej Aksionov til ny statsminister og utlyser folkeavstemning om uavhengighet fra Ukraina og tilslutning til Russland. Noen dager senere vedtar regionalforsamlingen at Krim allerede er en del av Russland, og en folkeavstemning om spørsmålet blir fremskyndet med flere uker. De tungt bevæpnede soldatene er maskerte og har på seg russiske militæruniformer, men distinksjoner og kjennemerker er fjernet. Soldatene har avansert og moderne russisk militærutstyr, og de har russiske stormpanservogner, pansrede personellkjøretøy og militære lastebiler. Registreringsnumrene er dekket over med sort tape eller skiltene er fjernet.

I tillegg til å omringe regionalforsamlingen tar soldatene kontroll over flyplasser, jernbanestasjoner og offentlige bygg. De omringer også ukrainske militærbaser. Samtidig starter Russland en stor militærøvelse, og titusenvis av russiske soldater blir oppmarsjert rett ved den ukrainske grensen. 36 timer etter at Aksionov blir ny statsminister, erklærer han at han er personlig sjef for politiet og sikkerhetstjenesten. Han ber Russland om å intervensere for å beskytte Krim. Bare to timer senere ber Russlands president Vladimir Putin om Dumaens (den russiske nasjonalforsamlingen) tillatelse til å kunne invadere Ukraina, noe han får to timer senere.

I en pressekonferanse benekter Putin at det er russiske styrker som har okkupert Krim. Han sier at Russland ikke har planer om å annektere den ukrainske halvøya. Han hevder at det er lokale selvforsvarsgrupper som har tatt kontroll over Krim, og at det russiske militære utstyret og uniformene er "noe enhver kan kjøpe på ethvert militærutsalg".

Både Putin og de nye makthaverne på Krim hevder at de såkalte selvforsvarsgruppene er nødvendige for å forsvare russisktalende mot angrep fra ukrainske fascister. Russiske TV-kanaler viser kontinuerlig innslag som angivelig skal vise slike angrep.

Mye som skurret

Rett etter at de maskerte soldatene dukket opp på Krim, reiste jeg og fotograf Jan Tomas Espedal til Krim for å dekke saken for Aftenposten. Jeg har jobbet med Russland og det

tidligere Sovjetunionen i mange år. Jeg var journalist for Sankt Peterburgskie Vedomosti, St. Petersburgs største avis, jeg dekket området for NTB og jeg var Aftenpostens Moskva-korrespondent i snaut seks år på 2000-tallet. Jeg syntes det var mye som ikke stemte med den russiske fremstillingen av det som skjedde.

Riktignok kan man kjøpe uniformer på russiske militærutsalg, men ikke det moderne og avanserte utstyret som de maskerte soldatene hadde - ei heller stormpanservogner eller pansrede personellkjøretøy. I tillegg var soldatene svært profesjonelle, og de minnet lite om selvforsvarsgrupper som spontant skulle være samlet sammen.

Sivile vakter som var svært aggressive, forsøkte å forhindre journalister og andre fra å snakke med de maskerte soldatene. Jeg klarte imidlertid å få snakket med mange soldater som innrømmet at de var fra Russland.

Jeg reiste på kryss og tvers over hele Krim, og jeg så aldri noen ukrainske fascister som angrep russisktalende. Alle snakket om hvor farlige disse fascistene var og hvor redde de var for dem, men ingen hadde selv sett dem - de hadde kun sett det på russisk TV. Isteden så jeg jevnlig at snauklipte menn, som så ut som fotballpøbler, gikk til angrep på folk som demonstrerte for at Krim skulle forbli en del av Ukraina.

Jeg har tidligere reist mye på Krim, og jeg har fulgt med i politikken på halvøya i mange år. Derfor syntes jeg det var veldig rart at regionforsamlingen skulle ha kastet regjeringen, utlyst folkeavstemning og valgt Aksionov til statsminister.

En meningsmåling fra Det internasjonale Kiev-instituttet for sosiologi, en forskningsinstitutt som er svært anerkjent og uavhengig, viste at 41 prosent av innbyggerne på Krim ønsket at halvøya skulle bli en del av Russland. Det var betydelig mer enn noen måneder tidligere - og kanskje ikke så overraskende etter mange uker med massiv russisk propaganda - men langt fra et overveldende flertall, slik det ble hevdet.

Riktignok var et flertall av de 100 representantene i regionalforsamlingen prorussiske, men ytterst få var for løsrivelse fra Ukraina. Kun to partier ønsket dette: Unionen fikk 5,3 prosent og fem plasser ved valget i 2010. Russisk enhet fikk 4 prosent og tre representanter.

Lederen for Russisk enhet, Aksionov, ble ansett som en rabiatt og mislykket politiker. Lokalt er han også kjent som "Goblin", et klengenavn han skal ha fått da han angivelig var medlem av en lokal mafiaorganisasjon på 1990-tallet. Derfor var det merkelig at han skulle bli valgt til halvøyas nye statsminister.

Problemstilling

Jeg ville derfor finne ut av hva som egentlig skjedde da regionalforsamlingen fattet sine vedtak 27. februar 2014? Stemte den offisielle versjonen? Hvilken rolle spilte Russland i det som foregikk den dagen?

Hvordan jobbet jeg?

Jeg ville kartlegge hva som hadde skjedd, og det naturlige var å snakke med folk i regionalforsamlingen for å få flere detaljer om stemmegivningen og hvordan dette hadde foregått. Det var imidlertid ikke enkelt.

Da jeg ville besøke regionalforsamlingen, kom jeg ikke engang frem til ytterdøren. Den første dagen som jeg forsøkte, ble jeg avvist av de maskerte soldatene. Uansett hva jeg sa, nyttet det ikke. Neste gang jeg prøvde, skjedde det samme. Da var soldatene blitt erstattet av bevæpnede russiske kosakker.

Jeg ringte administrasjonen i regionalforsamlingen, men så snart de fikk høre hvem jeg var og hva jeg lurte på, ble samtalen avsluttet. Likevel fortsatte jeg å ringe flere ganger i håp om at jeg kanskje skulle treffe på en person som kanskje mislikte utviklingen som nå skjedde, men det var resultatløst.

Jeg tok kontakt med noen lokale journalister, og da fikk jeg mobilnumrene til mange av representantene i regionalforsamlingen. Jeg begynte å ringe rundt. Det var ikke spesielt oppløftende. Prorussiske representanter ville ikke snakke, de slang på røret så snart de hadde hørt hva jeg ville. Dessverre opplevde jeg det samme med proukrainske representanter som fortalte at de var for redde til å snakke.

Under arbeidet med en annen reportasje snakket jeg med en kilde som hevdet at det var blitt fusket da regionalforsamlingen fattet sine vedtak. Kilden fremholdt at parlamentets avstemningsregister kunne gi flere svar på hva som hadde skjedd. Regionalforsamlingen på Krim har nemlig et avstemningsystem der man kan gå inn og se hvilke representanter som har deltatt i avstemningen og hva de har stemt.

Jeg tenkte at det ville være svært vanskelig å få tak i dette avstemningsregisteret, men jeg ville gjøre et forsøk. Igjen tok jeg kontakt med administrasjonen i regionalparlamentet, og denne gangen viste jeg til den ukrainske offentlighetsloven.

Regionalforsamlingen hadde erklært at Krim nå var en del av Russland - selv om det ikke var avholdt noen folkeavstemning om spørsmålet ennå, det var et brudd på den ukrainske grunnloven og russiske myndigheter fremholdt at de ikke ville annektere halvøya - men formelt sett var det fortsatt ukrainsk lov som gjaldt.

Den ukrainske offentlighetsloven

I april 2014 vedtok Ukraina en større endring av offentlighetsloven som gir langt større muligheter til å få ut informasjon fra det offentlige. Da jeg var på Krim var det offentlighetsloven fra 2011 med endringer i 2012 og 2013 som gjaldt. Den ga i prinsippet like store muligheter til å få innsyn som dagens lov, men i den siste lovrevisjonen er offentlige myndigheters plikt til å gi ut relevant informasjon blitt betydelig styrket.

Likevel ga den gamle lovversjonen store muligheter til å få ut offentlig informasjon. Ifølge Global Right to Information Rating som styres av Access Info Europe og Centre for Law and Democracy ble Ukraina rangert som nummer 11, mens Norge kom helt nede på 58. plass.

Her ligger den ukrainske offentlighetsloven som var relevant da jeg var på Krim: <http://www.rti-rating.org/files/pdf/Ukraine.pdf>

Det som var relevant for meg var følgende i loven:

*Paragraf 2, del 2: Loven gjelder informasjon angående offentlige myndigheters utøvelse.

*Paragraf 5, del 2: Det offentlige er forpliktet til å svare på innsynsbegjæringer.

*Paragraf 9, del 1: Offentlig informasjon som skal gis ut, gjelder blant annet beslutningsprosessen - altså avstemningen som jeg var interessert i.

*Paragraf 13: Tar for seg hvilke organer som har plikt til å gi innsyn i offentlig informasjon. Krim er en autonom republikk i Ukraina, og halvøya har derfor større selvstyre. I del 1 i denne paragrafen nevnes Den autonome republikken Krim spesifikt.

*Paragraf 14, del 1: Offentlige myndigheter har plikt til å gi innsyn i deres aktivitet og beslutninger.

*Paragraf 19, del 3: Det er ikke krav til at innsynsbegjæringen skal være på en spesiell måte; den kan være muntlig eller skriftlig via telefon, e-post, faks eller vanlig post.

Selv om loven er god, har ikke praktiseringen av den alltid vært like bra. Ikke minst gjelder dette Krim der offentlige organer jevnlig har nektet innsynsbegjæring, til tross for at de ifølge loven skulle være forpliktet til å gi ut slik informasjon. Disse sakene gjelder imidlertid angivelige korrupsjonssaker der det har vært påstander om at politikere eller byråkrater har beriket seg selv på bekostning av det offentlige, og journalister er blitt nektet innsyn i dokumenter som kunne ha belyst disse sakene. Den innsynsbegjæringen som jeg gjorde, hadde ikke noe med korrupsjon å gjøre.

Da jeg igjen tok kontakt med administrasjonen i regionalforsamlingen, ville personen som jeg snakket med, først avise meg. Jeg viste til offentlighetsloven og de relevante paragraferne, og da ble det i det minste en dialog om saken. Jeg fikk beskjed om å ringe igjen senere. Håpet var derfor stort da jeg igjen ringte, og skuffelsen var like stor da det etter litt frem og tilbake endte med negativt resultat. Personen som jeg snakket med på telefonen, virket svært nervøs og redd. Om det var årsaken til at jeg ikke fikk utlevert noe, vet jeg ikke.

Jeg følte at jeg famlet i blinde, og at jeg jobbet masse uten resultat. Derfor ville jeg nå skrinlegge prosjektet som jeg tenkte kanskje var helt urealistisk i utgangspunktet. I tillegg var det krevende å jobbe med dette parallelt som jeg løpende skrev reportasjer for Aftenposten; begivenhetene på Krim var en verdensbegivenhet, og jobben min var å sikre avisen en bred dekning av dette.

Jeg hadde kastet bort masse tid og energi - trodde jeg - men så løsnet det plutselig. Ofte er det jo slik at når man jobber og jobber med en sak, så får man resultater til slutt. All denne jobbingen viste seg ikke å være nytteløs likevel. Fra en sentralt plassert kilde fikk jeg avstemningsregisteret.

Hva fant jeg - prosessen videre

Avstemningsregisteret viste at 61 representanter angivelig skulle ha stemt for å lyse ut folkeavstemning, mens 55 skulle ha stemt for at Aksinov skulle bli Krims nye statsminister.

Blant dem som angivelig skulle ha stemt for dette, var det flere sterkt proukrainske representanter. Jeg begynte å ringe rundt til de folkevalgte. Nå gikk det langt bedre. Først ville de ikke snakke - de ble litt oppgitt da de hørte at det var meg igjen - men da jeg kunne fortelle at jeg satt på avstemningsregisteret som viste at de skulle ha stemt for den nye regjeringen og folkeavstemning om løsrivelse fra Ukraina, begynte de å snakke.

Jeg tror at flere representanter må ha snakket seg imellom, for fremover ble det mye enklere å ringe rundt. Mange ville riktignok ikke la seg intervju i dybden, men de bekreftet kort om de hadde vært der eller ikke. Jeg fikk snakket med mellom 40 og 50 representanter, hvorav jeg fikk intervjuet litt over ti mer grundig.

Som jeg har nevnt tidligere var det krevende å gjøre dette samtidig som at jeg leverte reportasjer til Aftenposten hver dag. Jeg klarte imidlertid å få snakket med en del innimellom andre gjøremål i løpet av dagen. I tillegg brukte jeg kveldene og nettene. Jeg fant raskt ut av folk satte opp på natta for å følge med på TV på det som skjedde på Krim, og det var tydeligvis greit at jeg ringte selv om klokken var 2 på natten.

Noen dager fikk jeg samlet inn stoff til en reportasje på formiddagen, men så brukte jeg ettermiddagen og kvelden til dette prosjektet. Fotografen mislikte å reise tidlig tilbake til hotellet - det var jo naturlig at han ville være der det skjedde for å ta

bilder - og løsningen ble at vi enkelte dager delte oss: han var ute og fotograferte mens jeg jobbet på hotellet på ettermiddagen.

I tillegg til representantene snakket jeg med flere organisasjoner, sentrale byråkrater og øyenvitner som hadde sett noe av det som skjedde 27. februar 2014. De snakket jeg stort sett med mens vi var ute på reportasje. Til sammen ga dette et godt bilde av det som hadde skjedd.

Hva viste denne kartleggingen?

*Det var kun 36 representanter som hadde vært til stede. Påstanden om at 61 av parlamentets 100 folkevalgte hadde stemt for å lyse ut folkeavstemning, kunne derfor ikke være riktig.

*Regionalforsamlingen hadde ikke vært stemmedyktig da det fattet vedtakene om å kaste regjeringen, velge ny statsminister og utlyse folkeavstemning. Det må minst være 51 av de 100 representantene til stede for at parlamentet skal være stemmedyktig.

*Russiske spesialsoldater spilte en helt sentral rolle i det som skjedde. Klokken 04:30 denne dagen stormet flere titalls maskerte russiske soldater regionalforsamlingen, og like etter vaiet den russiske trikolooren over parlamentsbygningen i Simferopol. Noen timer senere ble mange parlamentsrepresentanter oppringt. De fikk beskjed om å komme seg så raskt som mulig til parlamentet. Hvis ikke ville det bli verst for dem og familien. Noen fulgte ordren, andre nektet.

De folkevalgte som kom, ble ransaket og fratatt mobiltelefonen. Deretter ble de ført inn i forsamlingssalen. Ingen journalister fikk slippe inn. Bak lukkede dører - mens soldatene sto og passet på med geværene - sparket de regjeringen, utlyste folkeavstemning om uavhengighet fra Ukraina og de valgte Sergej Aksionov til statsminister.

*Regimeskiftet var i realiteten et kupp i regi av prorussiske separatister og Russland.

*Jeg snakket med partiet Russisk enhet, nestlederen Dmitrij Polonskij, som kategorisk avviste mine funn. Det var viktig for å få frem også den siden av saken.

Nå hadde jeg en sak, men den ville bli mye bedre hvis jeg kunne sette et ansikt på den. Ytterst få representanter ville stille opp fordi de var redde, og ingen ville la seg avfotografere. Til slutt klarte jeg å få intervjuet representanten Nikolaj Sumulidi som også er leder for den greske minoriteten på Krim. Han valgte å stå frem. Ifølge avstemningsregisteret skulle han ha stemt for den nye statsministeren og utlyse folkeavstemning, men han var ikke der.

Fortellermåte

Denne kartleggingen og mange dagers reportasjearbeid gjorde at jeg hadde et godt bilde av hva som hadde skjedd på Krim i forkant av regimeskiftet, under den omtalte avstemningen og i dagene etter. Derfor valgte jeg å fortelle historien slik den skjedde - både på det store plan og på bakkenivå. Håpet var at ved å bruke en slik dramaturgi, ville det fange leseren i større grad. Jeg tror også at det bidro til å gjøre saken mer forståelig ved at jeg satte begivenhetene inn i en større sammenheng.

Grepet med å vinkle på Sumulidi - han som valgte å stå frem - gjorde det lett for leseren å forstå hva som hadde skjedd.

Kildekritikk

Min fremstilling av det som skjedde, brøt tydelig med den historien som prorussiske separatister og russiske myndigheter fortalte. En mulighet kunne være at jeg ble brukt av proukrainske krefter, men det tror jeg var lite sannsynlig av flere årsaker:

- I ukrainsk og russisk sammenheng er Aftenposten en fullstendig ubetydelig avis fra et lite land langt nord. Andre medier ville være langt mer relevante hvis dette var propaganda. Det var ingen andre medier som rapporterte om denne saken, hverken russiske eller ukrainske.

- Jeg fikk bekreftet den samme historien fra mange kilder, deriblant fra representanter som var til stede og representanter som ifølge avstemningsregisteret var til stede, men som selv sa at de ikke var der.

- Det virker lite sannsynlig at så mange kilder skulle ha koordinert en slik historie, ikke minst i det kaoset som rådet på Krim i denne perioden.

- Jeg fikk også bekreftet historien fra én prorussisk representant som var til stede.

- Den greske representanten Sumulidi er svært proukrainsk, og det er godt kjent lokalt. Han tok også offentlig sterk avstand fra det som skjedde på Krim. Derfor virker det lite sannsynlig at han skulle ha stemt for et slikt regimeskifte og splittelse fra Ukraina.

- Samtidig kunne det tenkes at han ble tvunget til å stille opp denne dagen, og at han ble tvunget til å stemme ja. I så fall kunne man tenke seg at han i ettertid ikke ville vedkjenne seg det. Sumulidi hadde imidlertid ikke vært i parlamentet på flere uker - av ulike årsaker - og det fikk jeg bekreftet fra flere andre kilder.

Anonymisering

Mange kilder snakket kun under løfte om anonymitet. Bakgrunnen var at de var redde. Det var tusenvis av tungt bevæpnede og maskerte russiske soldater på Krim. I tillegg krydde det av russiske kosakker og såkalte lokale selvforsvarsgrupper som var svært aggressive. Ifølge flere menneskerettighetsorganisasjoner som jeg snakket med mens jeg var på Krim, ble en rekke proukrainske aktivister kidnappet. Andre ble trakassert eller banket opp.

Det var også usikkert hva som ville skje fremover, og jeg ville ikke skrive noe som kunne føre til at noen av mine kilder ble identifisert og derfor bli utsatt for noe. Utviklingen etter at Russland annekterte halvøya viser at menneskerettighetssituasjonen er blitt kraftig forverret. Mine antagelser den gangen har altså vist seg å stemme.

Jeg diskuterte sikkerhetssituasjonen med Sumulidi, og han var helt klar på at han ville stille opp. Han markerte seg som en kraftig motstander av omveltningene på Krim mens det sto på, og han er en svært erfaren politiker som visste hva han gjorde. Jeg konkluderte derfor med at det var greit å bruke ham.

Publisering

Reportasjen ble publisert i Aftenposten på papir og på nett, mens hjemmeredaksjonen oversatte den til engelsk uten at jeg visste det. Den engelske versjonen fikk en voldsom utbredelse, ikke minst i sosiale medier, og saken ble omtalt i internasjonale - slik som BBC og Time Magazine, ukrainske og uavhengige russiske medier.

Så vidt jeg vet var det ingen medier - internasjonale, ukrainske eller russiske - som før hadde rapportert om dette.

Konsekvenser

Det virket som om at de nye makthaverne på Krim ikke hadde tenkt på muligheten for at noen ville sjekke avstemningsregisteret. Soldater og kosakker sperret av parlamentet slik at ingen journalister skulle slippe inn i regionalforsamlingen, men de folkevalgte representantene og administrativt ansatte kunne gå fritt inn og ut. Etter at reportasjen sto på trykk i Aftenposten, ble flere representanter og administrativt ansatte utestengt fra parlamentet.

18. mars 2014 holdt Russlands president Vladimir Putin en tale der han gjorde det klart at Russland annekterte Krim. Senere ga han også medaljer til russiske soldater for innsatsen på Krim. Med andre ord løy han da han sa at soldatene kun var lokale selvforsvarsgrupper.

I den offisielle russiske versjonen som fortelles i dag, fremstilles det som at det var Krim selv - gjennom parlamentet - som startet prosessen som endte med russisk annektering. Ifølge den ukrainske grunnloven kunne ikke regionalforsamlingen ha fattet disse vedtakene - det var et klart brudd på grunnloven - men vedtakene fungerer likevel som en legitimering av det Russland gjorde.

Min reportasje endret ikke noe på hendelsesforløpet på Krim; uansett hva en avis hadde skrevet ville Russland ha annektert Krim. Likevel syntes jeg det var viktig å få frem hva som egentlig skjedde disse dagene, ikke minst når man skal skrive historien.

Erfaring

Når det skjer store mediebegivenheter - enten i Norge eller i utlandet - er et ofte slik at journalistene løper i flokk. Min erfaring er at man kan finne svært gode historier hvis man tør å løpe mot strømmen, senke skuldrene og gå litt andre veier enn dit alle kollegene løper. Denne reportasjen er et eksempel på det.

Jeg hadde stor nytte av min erfaring fra å jobbe i det tidligere Sovjetunionen da jeg jobbet med denne saken. Det at jeg kan russisk gjør det mye enklere fordi jeg slipper tolk, og det gjør det lettere å komme innpå intervjuobjektene og få ut informasjon. Min kunnskap om regionen og kulturen var selvfølgelig også nyttig.

Likevel var den ferdige reportasjen i bunn og grunn et resultat av tradisjonell undersøkende journalistikk som dyktige kolleger i ulike norske redaksjoner gjør hver eneste dag. Den eneste forskjellen er at dette var på Krim. Det er sjeldnere at norske journalister gjennomfører slike prosjekter i utlandet. Jeg tror mange ikke forsøker fordi de tror at det er umulig eller svært vanskelig. Mitt prosjekt viser forhåpentligvis at hvis man prøver - og bruker mange av de samme journalistiske metodene som vi bruker hjemme hele tiden - så er det langt fra umulig.